XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CARRER NOU, 45

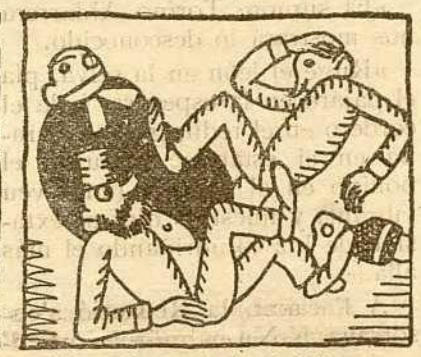
ANY II — NUM. 36
BARCELONA, 26 DE JULIOL DE 1923

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

He aquí de Sami la historia, para asombro de mortales; sus pecados veníales no mellan nuestra memoria

Del cordón umbilical
y de los polvos secantes,
hizo él con sus desplantes
un ovillo sin igual.

Y con la gracia que habilla,
a un cura, a un burgués y a un tío,
les hizo la zancadilla,
sin patir calor ni frío.

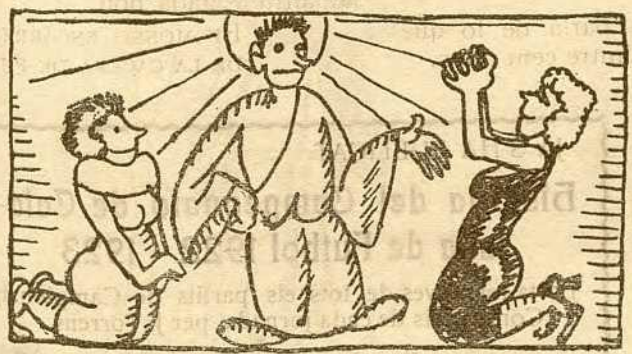
Gamper, que observó, admirado,
cómo iban de corcoll,
lo ansió para su cercado,
y al momento hi puso el coll.

Logró su empeño el taimado,
y en partidos de postín
caía desencolado
el que no filaba prim.

Mister Carkamal y Phrou,
de Chicago, quedó en Babia
y dijo: «Vatua l'ou!
Aquest xicot no té àvia!»

... es tan cierto, ¡voto a tal!,
que ir a Chicago le place,
que las rubias del «Palace»
ya rezan a San Pascual.

Dice un dicho muy antiguo
que donde no hay harina...
Pues bien; Sami va a Chicago
a actuar de bailarina.

10 CENTIMS

LA CONFERENCIA

VISCA EN CESAR BORGIA! — LLORER, LLORER I MES LLORER! — UN SAVI ITALIA. — «LA COHESIONE E BEN TROBATA PER A TRIOMFARE EN LA ENCONTRATA». — PARAULES D'EN QUIROVA. — UNA VICTIMA. — XUFLA!!!!

Tal com no estava anunciada, tingué lloc ahir, dia 37 de l'any que ve, la conferència parlant del «Deporte y sus derivados, como germen del desarrollo de la colectividad muscular».

Poc abans de les 6 del matí, que era l'hora anunciada per a començar, el local de la nostra Redacció era insuficient per a donar cabuda a la intel.lectualitat barcelonina, que vingué en pes, donant amb això una prova de què es lleva de matí.

La conferència anava a càrrec del savi italià Torino Aldarrera, que ocupava la presidència; junt amb ell els senyors Dova, Quirova, Quicoff, César Bòrgia i Masferrer.

Primerament el senyor Dova va obrir l'acte:

«Senyores... senyors, dones... homes, nenes i nens. No sóc aquí perquè he vingut, ni tampoc perquè me n'hagi anat; sóc aquí (la veu d'en Dova es va tornar profunda) perquè entre nosaltres hi ha un savi, i aquest savi no és cap de nosaltres!... (Pausa.) Aquest savi és aquest! (Assenyalant l'italià.) Sí, senyors, sí!... Aquest! I ara, muts i a la gàbia, que és tard i vol ploure.»

Un picament de mans ofegà les darreres paraules del senyor Dova. El seu parlament havia assolit un èxit.

Seguidament s'aixecà el senyor César Bòrgia, i amb veu d'ensomni digué eixes belles paraules de presentació:

«Como el latido suave de un corazón de plata el numen se estremece de gozo al desflorar lo ignoto.

»Suave despertar de un letargo depórtico.

»El signore Torino Aldarrera nos mostrará lo desconocido.

»Ruge el león en la selva, pía el pájaro en la espesura, bala el cordero en el redil, grazna la rana en el estanque, rebuzna el pollino en el pesebre (amb veu vibrant) y nuestros ojos se extasían de luz escudriñando el más allá.»

A l'acabar, la Redacció s'ensorrava. No en vulguin més d'entusiasme, de crits, de xivarri, d'engrescament!

El senyor Torino Aldarrera va fer un discurs de set hores i un quart. Tant va engrescar-se, que per a que no se li assequés la gola teníem de donar-li lavatives d'aigua amb bolado mentre parlava, i així no tenia d'interrompre's ni un instant.

Es impossible transcriure tot lo que digué. Sols farem constar que, entre altres coses belles, digué que «la cohesione e ben trobata per a triomfare en la encontrata» i que: «In futboli, come en amore, no val a patire del core».

En Quirova parlà de lo que serà el futbol dintre cent anys.

Va acabar amb aquestes paraules:

«...i si els nostres néts ho troben tot edificat i no els queda un bocí de terra per a donar coces a la pilota, nosaltres ens aixecarem de la tomba i ho enderrocarem tot, convertint la terra en un immens cap de futbol!»

Quan hagué dit això, un sens fi de corones de llorer el cobrien.

El senyor Masferrer no pogué parlar, de tan emocionat que estava. En Quicoff Plongeon donà per acabada la festa amb aquestes paraules:

«Hem treballat per l'engrandiment del futbol i hem vençut. No desmaiarem en la tasca empresa, ans el contrari, sempre al peu del canó ens trobareu ferms. (Una veu l'interrompé): «Per què no t'hi poses a davant del canó?» (Era en K. Melo, que sempre està de llomillo.) També m'hi posaria si amb això hagués d'aconseguir la independència del deport!»

Les senyores es desmaiaren; els homes abraçaven frenèticament a en Quicoff, i el pobre K. Melo caigué a terra, malmès per la indignació del públic, furiós d'aquella «xufla».

Quan l'habitació va quedar lliure, correguérem tots a socórrer a en K. Melo.

Amb una tassa de cafè va quedar altra vegada nou.

EL MOSSO ENCARREGAT DE LA CAÇERA DE PUCES

Sibecas Germans

Fabricació especial de guants de boxa. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Aribau, 35 - Telèf. 5031 A.

JA S'HA PUBLICAT

Historia del Campeonato de Cataluña de Futbol 1922 - 1923

Porta ressenyes de tots els partits de Campionat; Comentaris de cada jornada, per J. Torrens.

Un volum de més de cent planes amb coberta a tricromia 1'50 Ptes

COMIAT DE SOLTER

El banquet a l'Alcántara

Al local de l'Esquerra, que ve a ésser com l'estatge social i casa pairal dels de la «Mosca», el xampany hi ha fet reguerots i els crits d'entusiasme han estovat l'enrajolat.

Els de la «Mosca», tractant-se de l'amic Alcàntara, no hi planyen res. Bona prova de llur esplendidesa és el joc de cafè que li han regalat.

Els assistents passaven del doble de la meitat dels que hi havia.

Del menú no en parlarem, perquè és una cosa molt prosaica, i quan un home ens diu: «Adéu-siau, que me'n vaig a ésser feliç! Tot ho veig de color de rosa! Si voleu res, escriviu!», quan un home ens diu això, parlar del menjar és molt groller.

Allà era qüestió de *venga alegría y cordialidad*, i lo demés són trons.

Els brindis eren obligatoris. Era endebades que hom volgués excusar-se; allí brindava el *sursum corda*.

Solament els que patien de gasos eruptius o de sanglot, eren declarats exempts de brindar.

Un senyor que tenia tot l'aspecte d'una tallada de síndria amb *lentes* era l'encarregat d'atiar als oradors.

Un jove que vessava simpatia pels quatre punts cardinals, va brindar com segueix:

«Només he de dir dos mots. Desitjo a l'homenatjat que tingui tants fills com gols ha fet durant la seva carrera futbolística.»

Demanin quin xivarri! Ja ens veiem a l'Alcàntara amb 1,721 fills, numerats i catalogats com un corredor de la fira de mostres.

En Sami, que té molts punts de contacte amb nosaltres, va dir-hi la seva—i la seva és la nostra,—i és la millor:

«No demano precisament que tinguis tants fills com gols has fet, però sí que tinguis tants anys de vida com *fauts* he fet jo.»

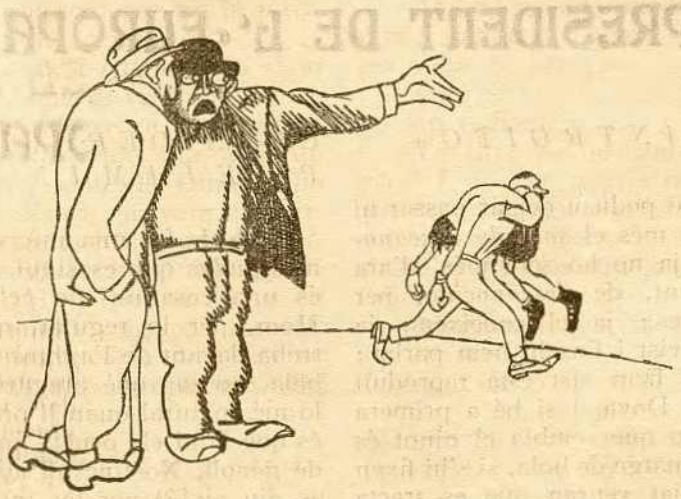
Visca! Això és una pensada! Però una vegada hagué dit això, va abraçar a en Paulí amb tan mal encert, que li va senyalar el nas amb una cremada de *puro*.

Després brindaren tots els altres, i no en vulguin més de frases encoratjadores, d'elucubracions místiques, de fantasies allegòriques i de barrila franca i amistosa.

Varen entregar-li un àlbum, en el qual solament hi faltaven les firmes d'en Dova, Quirova, Quicoff Plongeon i K. Melo, i d'això n'estem una mica ressentits; però encara que ells no s'hagin recordat de nosaltres, no els tenim cap rancúnia i ens hi adherim.

Ara ja ho saben. L'Alcàntara ens deixa i passa a ingressar a la confraria dels casats. El dia de Sant Jaume quedarà gravat en la història del «Barça» com una data imborrable.

Un casado más ¿qué importa al mundo?

—A aquell home li deuen haver pegat.
—No. Ha sigut un «uper-cout».

L'hora del correu

Lolita: Què diu, reina? Si em promet que no ho dirà a ningú, li diré una cosa. Fa?

Peret: Això vostè ja ho ha de sapiguer si és un bon aficionat. Si no ho sap, pregunti-ho a sa mare. No ens atabali a nosaltres amb preguntes del reglament. No ens n'hem ocupat mai d'aquestes menudències.

La noia del telèfon: Apa! Què fa parada? Fa tres dies que espero que truqui. Que potser té por que vegi que es torna vermella?

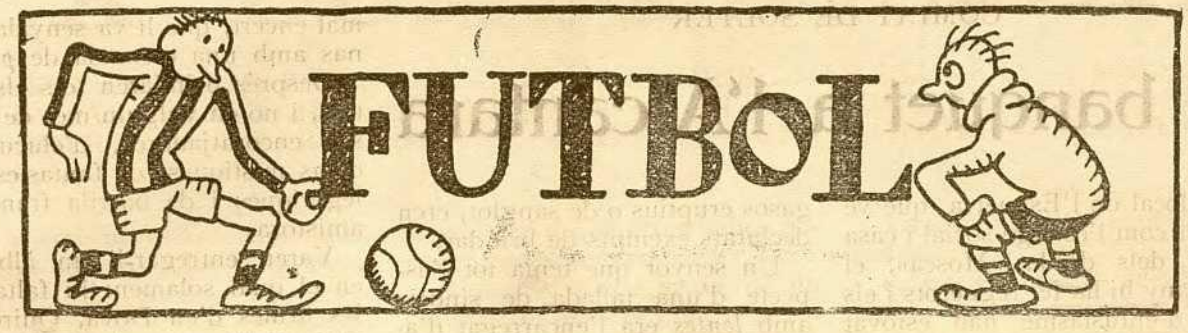
Un de Reus: *Joven*, vostè té tota la raó, però sempre ho hem dit nosaltres que no servíem per fer *prenòstics*. Si en Quicoff es va creure amb prou *lus*, què vol que li fem? Més val això que torçar-se un peu. Perdó, i que per molts anys.

Barcelonista: Restem agraïts de les seves indicacions i li publiquem part de lo que envia, com pot veure en aquest número.

Una admiradora del XUT!: Ai, nena! Vostè es creu que ha sigut la primera en dir-nos-ho, no? Doncs, miri: ha fet tard. Abans ja ens ho havien dit un grapat; però des de que va sortir el número passat... *Bueno*: *pa qué?*; *el disloque!*

Alanta: Sí, alanta, o bon vent! Però que no li torni pas mai més l'acudit de tornar a enviar-nos cap carta, perquè seríem capaços de publicar-la.

Fresquet: Veu? Això ja ens va bé. Tot lo seu, un cop obert el sobre, escampa tal *frescura*, que la meitat ens hem encostipat. Que es creu que no ens recordem que ja ho vàrem publicar al XUT! mateix, això?

Martinenc C. D. de Sabadell

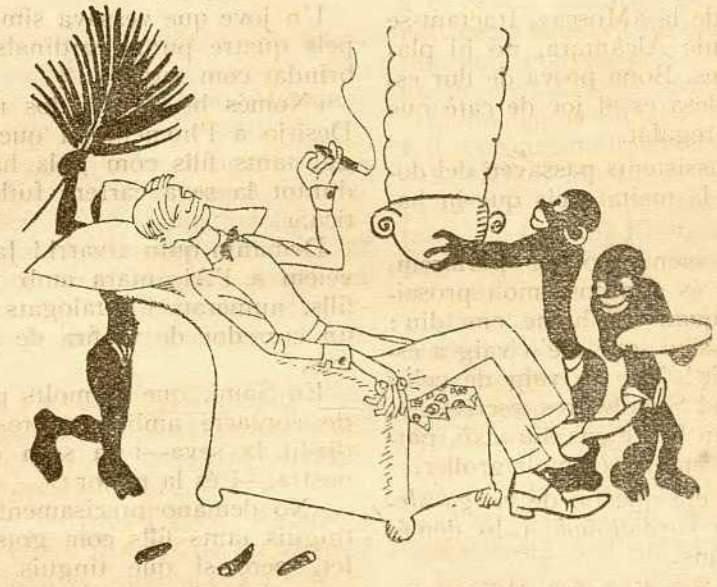
Els del «Martinenc» junt amb el «Sabadell», dos que, per lo vist, tenen pressa en apurar el permís que dóna la Federació, han jugat un partit, que va acabar amb un empat a tres gols.

Els equips, com és natural, no es van presentar complets; vull dir, que tant els uns com els altres varen jugar amb suplents. D'aquesta manera es poden fer partits durant tot l'estiu, sense caure en responsabilitat, que és lo que es tracta de demostrar.

El «Gràcia E. C.» a València

El «Gràcia» ha anat a València. Això vol dir que a València han jugat amb el «Gràcia». Però si bé altres voltes els valencians, quan hi anava un equip d'aquí, feien barbaritats, aquesta vegada no ha sigut així i el «Gràcia» ha rebut tota mena d'atencions. Per què serà? Potser perquè a València estan enterats de l'únic i exclusiu objecte que té el «Gràcia» en aquest món, i n'hi ha hagut prou amb això perquè no els hagin atunyinat. També pot ésser molt fàcil que, creient-se els valencians amb la victòria assegurada, han tingut consideració, ja que els del «Gràcia» encara són menors.

El primer partit va acabar amb la victòria del «València» per tres a zero, amb tot i la gran tarda que diuen que va tenir en Palau.

L'estiueig de l'«as».

UN «TÊTE A TÊTE» AMB EL NOU PRESIDENT DE L'«EUROPA»

«INTROITO»

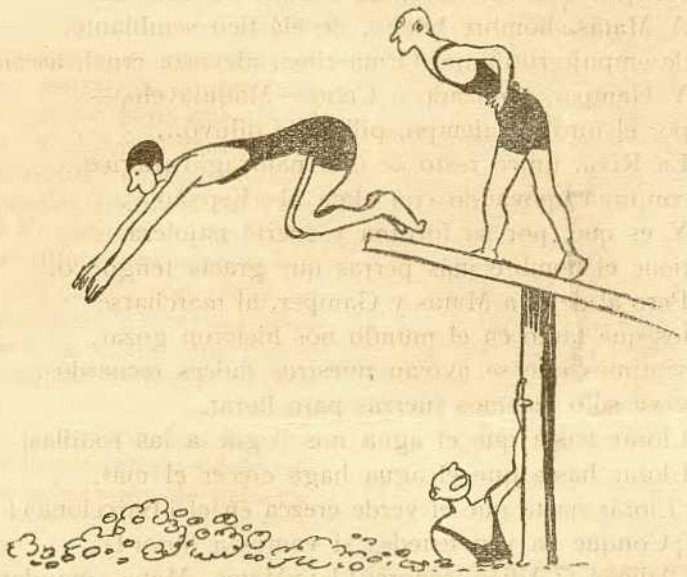
Ja no podíem deixar passar ni un dia més el *soldado desconocido*; ja no ho serà més, d'ara endavant, de *desconocido*, per nosaltres; ja el coneixem, ja l'hem vist i fins hi hem parlat; lo que hem vist està reproduït per en Dova, i si bé a primera vista lo que sembla el ninot és un formatge de bola, si s'hi fixen bé, aviat veuran que es tracta *nada menos* que del senyor Aigué.

CONSIDERACIONS PRELIMINARS

Això de fer una interviu, per més *audaz* que es sigui, sempre és una cosa un xic *peliaguda*. Hom, per lo regular, quan es troba davant de l'*agraciat*, s'atabala, no sap què preguntar-li, i lo més natural quan li pregunta, és que fiqui els peuets fins arran de genoll. No tinc ull clínic (no es diu així?) per fer intervius; això de preguntar si li agraden les olives *rellenas*, o bé els ma-

carrons a la italiana, o si les rosses les troba més castisses que les morenes, no fa per mi.

Per això fins ara, quan l'amo em parlava de fer una interviu, tenia aviat el problema resolt: la feia d'*oído*. Saben com vull dir? La feia amb l'estilogràfica. No sé si m'entenen; lo de menys per mi era l'individu que tenia d'interviuar; lo essencial era sa-

El «plongeon» aquàtic

piguer quelcom per fer la interviu per referències.

Però aquest *golpe* no ha sigut així. L'Aigué es va empenyar en què ens volia veure, i no ens va quedar altre remei que tenir un *tête à tête* amb ell. Quan m'ho varen ordenar, em vaig esverar. Jo, després que li hem dit el *soldado desconocido*, el tinc d'anar a veure? I ca! Si no hi ve en Dova, no hi vaig pas tot sol. I en Dova, *¿cómo no?*, em va acompanyar, sense comptar-me'n res.

LA INTERVIU

—De manera que vostès són del XUT!, eh?

—Sí, veurà... Es allò...

—Ja, ja ho comprenc. Estan molt de broma, vostès! Mirin que dir-me *el soldado desconocido*, amb lo *conocido* que sóc!

—Ah, sí? Es *conocido*? Doncs miri: no ens ho pensàvem. De totes maneres ho farem constar; per això no tingui por.

—No saben que jo he sigut sempre un *negociante*?

—Ah! Si és així, *bueno*. Però, miri: també ho farem constar, per a que ho sàpiguen.

—Però si els dic que això ja ho sap tothom...

—Vol dir? No ho hauríem dit mai! I no ens podria dir *algo* que no ho sapigués tothom?

El president ens mira esverat, s'admira de la nostra penetració i diu:

—Això és el que els anava a dir, un secret.

—Ah! Oh!

—Però han de tenir indulgència amb mi: no m'han de pendre el pèl. No es diu així?

—I ara! Vol callar?

—Doncs, mirin: el meu secret és que tinc un gran deliri per jugar al xapó; els ho dic en secret, perquè no sé si està bé això per un president... Però, què volen que els hi digui? Es la meva il.lusió.

—Doncs, miri: nosaltres li'n direm un altre de més gran... Tant en Dova com jo ens fonem per la baldufa! Allò de «gamben»... ens té més cuits que la canícula.

—Doncs perquè vegin lo que els aprecio, els en diré un altre. Vostès ja deuen haver sentit parlar d'allò de l'*abrazo de Vergara*, no? Doncs jo estic treballant per fer una cosa per l'estil.

—I on serà això? Al camp del «Barça»?

—Però, d'on ho treuen vostès això? Que són mèdiums?

—I doncs! Què es creia?

Al senyor Aigué sembla que li sap greu lo que ens ha dit; té por d'haver parlat massa. Això fa que sigui ja inútil voler treure-li res més; sempre ens surt per la *tangente*.

—I de l'equip que tindran, què?

—Si, mirin, tots són bons xicots; fan molta bondat.

—Creu que tornaran a ésser campions?

—Home! Segons. Depèn de moltes coses això.

Es inútil; un altre dia serà. Ara ens despedim i fem

L'EPILEG

Li donem les gràcies per les *grans noves* que ens ha donat, i que som els primers en publicar, perquè ha deixat que siguem els primers en publicar la seva interviu i perquè ens ha promès que quan pugui ens en dirà de crespes.

Que Déu li mantingui la panxeta i el bon humor.

QUICOFF PLONGEON

NATACIÓ

Lo del divendres ho deixarem de banda, segurs que tots els aficionats ja deuen estar tips de llegir-ho; però lo del diumenge, que encara és fresc, ho comentarem com cal.

El «C. N. Barcelona» s'ha acreditat d'excel.lent organitzador de sortiges. Nosaltres en diem sortiges, sense que això sigui en *desdoro* del deport.

Primerament jugaren un partit els de Mataró, contra els amos de la piscina. Els amos de la piscina, com era d'esperar, no es deixaren guanyar, i els de Mataró tingueren d'acontentarse amb un gol a favor i dos en contra.

Els més peixos de tots foren en Bretos, l'Estapé i en Coll.

A continuació varen disputarse la primera prova entre hongaresos i catalans.

Va guanyar els 50 metres en Wenc, però en Pinillos va anarli a la saga, i ben just va anar que no guanyés la cursa.

En Sereny, un hongarès més pavero que en Cabot, va desafiar a quatre nedadors del «C. N. B.» i va fer un ridícol de marca. En Bretós, en Berdemàs, en Perajordi i en Conesa encara riuen.

Els infantils també varen ferne de les seves, però ja no recordem com va anar.

Seguidament començaren els 200 metres, que va guanyar l'equip del «Torna Sorrento Club».

La prova de debutants la va guanyar en Terres, que va fer uns 60 metres com un home gran.

En Nagi es va cuidar de la part de salts de palanca, estornuts de molí de vent, capbuçons de filabarquí i altres excessos.

La prova per equips de sis va ésser guanyada pels del «Ferencvarosi».

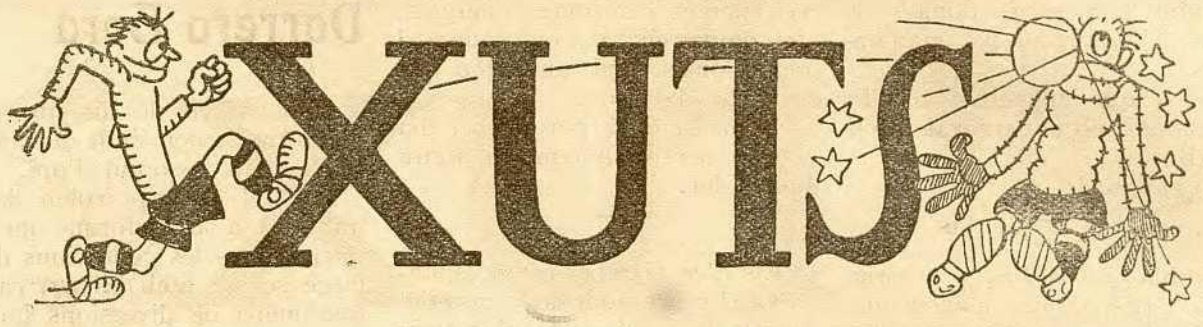
Fins una altra.

¡SON ASÍ!

¡Matas! ¡Gamper! ¡La Riva!
El trío que guiaba el futbol catalán.
De resultas de locas votaciones secretas,
con posturas discretas, de escena, se esfumó.
A Matas, hombre bueno, de elástico semblante,
de empuje rutilante, Ormaechea, alevoso, cruel, asesinó.
Y Gamper, abrazado a Cabot—Maquiavelo,—
por el foro y a tiempo, pillín, se diluyó...
La Riva, único resto de este naufragio trágico,
continúa apoyando con alma al «Español».
Y es que, por su fortuna y suerte pajolera,
tiene el hombre más perras que gracia tengo yo.
Pero al dejar a Matas y Gamper, al marcharse
los que tanto en el mundo nos hicieron gozar,
sentimos que se avivan nuestros dulces recuerdos,
y ya sólo tenemos fuerzas para llorar.
Llorar hasta que el agua nos llegue a las rodillas.
Llorar hasta que el agua haga crecer el mar.
¡Llorar hasta que el verde crezca en el «Barcelona»!
(¡Conque ya ven ustedes si vamos a llorar!)
¡Adiós! ¡¡Adiós, señores!! ¡¡Matas, Matas, mandar!!
¡Gamper, abur!... ¡Qué triste...
qué triste es de vosotros tenerse que alejar!...
. . . . . .
. . . . . .
Pero, no; no se alejan. No, no; ya volverán.
No, no; duérmete, rico...
que uno y otro a sus «clubes» pronto retornarán.
—¿Se van?
—¡Que te crees tú eso!
—¿Se van?
—¡No seas «gilí»!
Hacen que van, y vuelven.
¡Son así!

QUIROVA

NATACION Y SALVAMENTO DE NAUFRAGOS Reglas y principios para aprender a nadar.—Medios para evitar los peligros.—Manera de salvar los náufragos sin riesgo.—Tratamiento de los ahogados. — Aparatos y útiles insumergibles.— Invenciones y teorías modernas.—Un tomo en rústica: 60 cénts. En tela: 1 pta.

Els nedadors, junt amb els *niños bien*, han batejat al «Torna Club».

L'han batejat amb el nom de «Torna Sorrento Club».

—

Si tots els que ensenyen el llombrigo estirats a la sorra sapiguessin nedar, seria qüestió de demanar a l'Ajuntament que transformés els carrers de la ciutat en canals, i tindria tot l'aspecte de Venècia.

Sols es diferenciaria en què a Venècia els canals són plens de gòndoles, i aquí la gent transitaria nedant, uns amb un cistell sota el braç, altres llegint el diari..., etc.

...Però la majoria dels que ensenyen el llombrigo no saben nedar. Són submarins de peixera.

—

D'en Carulla ens n'han explicat una com un cove.

Hi ha barrejat en lo que ens han contat, un senyor que desempenya un dels principals papers (el paper de traïdor) en el tinglado deportiu.

Si resulta cert, la setmana vinent en parlarem.

—

Els de Sabadell són uns trumfos.

En la piscina del «Club de Natació Barcelona» han assolit un èxit.

Els de Mataró, també.

A veure si en lloc de trobarnos la quitxalla pel carrer jugant a la pilota i entrebancant el pas a tothom, ara les agafaran amb els safaretxos públics i les dones no podran rentar!

Es moda ésser aquàtic.

El senyor Aigué, President del «C. D. Europa»

TIBURON

vendo, en buen estado. Propio para organizar festejos acuáticos en una piscina.— Escribir a J. R. (Sabadell).

MATADERO

Sin pagar nada se sacrifican jugadores de futbol. Dirigirse al «València F. C.».

—

En Piera acabarà com Samsó. Tallar-se els cabells i acabar les agalles, ha sigut tot u.

Lo pitjor seria que enderroqués el temple i sepultés els filisteus.

(...Ens ha sortit una mica maquiavèlic.)

—

En Sancho, l'Artisus, en Serra i altres jugadors de futbol, marquen postures als banys, i, val a dir-ho, més d'una xicota posa els ulls en blanc veient aquell bé de Déu de formes que n'habillen.

Tot és fer propaganda.

—

En Gamper, en Cabot i en Torresullastres estan la mar de contents perquè el XUT! fa un quant temps que no els amoïna.

Es regalarà un llumí al que ens digui què s'ha fet d'aquests tres senyors, car nosaltres volem amoïnar-los de valent.

—

Els del Comitè Provincial s'han obsequiat ells mateixos amb un tec al Círcol Artístic.

Es allò de *yo me lo guiso, yo me lo como y yo me lo pago...*

—

L'Artur Matas i son germà

EL JUGADOR DE FOOT-BALL

Obra de gran utilidad para presenciar, jugar o arbitrar partidos.—Reglamento oficial.—Léxico inglés-español.—Explicación del *off-side*.—Cirugía de urgencia.—Higiene del jugador.

Un tomo en rústica con cubierta en colores: 1'25 ptas.

Joaquim han sigut donats de baixa del «Barça», per maquiavèlics.

Diuen que anaven a recollir adhesions amb el carnet de socis del «Barça».

Ah, *pillins*!

—

Sembla que l'Elies se'n torna cap a l'«Español», en vista que al «Barça» no pot ocupar un lloc en el primer.

Es allò: primer en Zamora; després en Mallorquí; ara *ell*. I en Blanco? Què fa parat?

—

En Massó, del «Badalona», i últimament de l'«Europa», ha fet cap al «Barcelona».

Allí rai que no ve d'un!

—

Tenim entès que els àrbitres pensen tornar a demanar un nou augment, i en cas que no els sigui concedit, fer com l'any passat, és dir, anar a la vaga.

Aquesta vegada podria ésser que, recordant allò de Sabadell, que fou arbitrat per un esquirol, aconseguissin el que demanin.

—

L'«Iluro», de Mataró, ha reclamat. Però ens sembla que no els valdrà.

De totes maneres els recomanem que s'aconsolin. Lo millor per això és pensar amb Girona.

—

En les vetllades de boxa del Parc, en Rizzo, aquell home de veu potent i ademans enèrgics, descomparteix als «mosques» i als «plomes» amb un *garbo* que dóna bo de veure.

Només ens fa por que el dia menys pensat farà mal a algun boxejador.

—

Els d'en Gamper estan espantats. El procurador de la casa del carrer de Fortuny és el mateix procurador del senyor La Riva.

...Diuen si aquest senyor ha rebut una forta quantitat per a que expulsi als del «Barça» del seu estatge social.

Tot podria ésser!

SEÑORITA
ROMANTICA
se desea para escribir artículos estilo César Borgia. No es indispensable que sepa leer.

Darrera Hora

Ens acaben de dir uns projectes que tenen molt de fantàstics i molt de somni d'opi.

Els del «Barça» volen llogar un local a la Reforma que reuneixi totes les condicions d'estatge social, amb billars, cafè i tota mena de diversions honestes.

Es tracta de donar el cop.

El camp serà eixamplat, posant-hi més grades i més seients. Es qüestió d'anular a la «Manígua Deportiva», costi el que costi.

Hi haurà restoran, i si al «Siglo» tenen una palangana que reuneixi les condicions necessàries, hi posaran piscina.

Mossèn Lletuga es comença a esgarrifar. Tot això ho troba una mica *mundano*, però en Gamper diu que ja s'hi acostumarà.

El món és d'ells. En la seva ascensió ràpida no els espanten obstacles.

L'any vinent estem segurs que tots els jugadors dels altres clubs es passaran al «Barça» i aleshores el campionat el tenen segur.

...I amb el campionat ja ho tindran tot.

IMPRENTA COSTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

LOS SECRETOS DEL FOOT-BALL

COMO SE JUEGA
60 cénts.

Interesante y bien documentado libro escrito por Don ANGEL FEMENIA, antiguo jugador y socio del Sindicato de Periodistas deportivos

COMO SE GANA
60 cénts.

LOS HERMANOS KARAMAZOV

La obra cumbre del más grande novelista ruso y uno de los más geniales del mundo, FEODOR DOSTOYEVSKY. Novela de análisis minucioso de las más hondas y sombrías pasiones. Estudio incomparable de las múltiples emociones del alma. Maravillosa descripción de las refinadas sensaciones que produce el dolor.

LOS SENSUALES

Si quiere conocer uno de los más grandes monumentos literarios que ha producido la mente humana, adquiera este libro. Un tomo de 350 páginas, 3 pesetas.